

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Κ'
ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΚΥΡ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ ΛΑΜΨΑΝΤΟΣ.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι
Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν μμητὴν τοῦ Προδρόμου, ὡς καὶ ὁμώνυμον,
τιμήσωμεν ἀξίως, Ἰωάννην τὸν θεῖον· οὗτος
γὰρ ἀγάπη τῇ θεϊκῇ, ἡ μητρὸς ἐν τῷ γάλακτι, ἀνα-
τραφείς πολιτείαν ἀγγελικὴν, ἐκ νεότητος ἠγάπη-
σεν.

Ἡ νῆσος Κρήτη εὐφραίνου, χεῖρας κροτοῦσα
φαιδρῶς· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεφύη, ὡς κατάκαρπος
φοῖνιξ, ὁ θεῖος Ἰωάννης καρποφορῶν, ἀφθαρσίας
τὰς χάριτας, δι' ὧν ἐκτρέφει καὶ θάλπει τῶν εὐσε-
βῶν, τὰς καρδίας θεῖω Πνεύματι.

Δι' ἀκραιφνοῦς ἡσυχίας, καὶ ἐγκρατείας πολλῆς,
ἄσαυτον ἀποκαθάρας, τῶν προσύλων φροντί-
δων, αὐλοῦ ἠξιώθης Πάτερ φωτός, καὶ φωνῆς θείας
ἤκουσας, ὡς Ἡλιοῦ ὁ Θεοβίτης καὶ ζηλωτῆς, οὗ

τὸν βίον ἐπεπόθησας.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων, ταῖς ἐπιλάμψεσιν, ἐπεν-
τρυφῶν ἀπαύστως, καὶ τῆς δόξης τοῦ Λόγου,
ἐπόπτης ὡς ὑπάρχων καὶ κοινωνός, Ἰωάννη πατὴρ
ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεῦων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τε-
λούντων σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Δόξα Πατρί... Ἦχος β'.

Ὅσπερ Πάτερ, ἀπὸ σπαργάνων τὴν ἀρετὴν ποθή-
σας, τῷ θεῖω φόβῳ συνήκμασας, ᾧ καὶ ἐχρήσω
ὡς ὁδηγῶ θεόφρονι· παρ' οὗ ἀπλανῶς χειραγωγού-
μενος, τὰς τῆς κακίας ἀφορμὰς ἐξέφυγες, καὶ εἰς μέ-
τρον ἔφθασας, τῆς ἐν Χριστῷ τελειότητος· διὸ
ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων
σου, τὴν ἱερὰν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σὺ μου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις, ὁ τριμερῆς
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγιάσόν με τῇ δυνάμει
σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

* Ἡ Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ξένου, ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Ὑμνογράφου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Με-
γάλης Ἐκκλησίας, Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου καὶ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βόλῳ, ἐκ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Σωτ. Ν.
Σχοινᾶ (1936). Ἐλλείποντος συναξαριακοῦ ὑπομνήματος προσετέθη τοιοῦτον, συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Εὐαγγέλου Παχυ-
γιαννάκη, δημοσιευόμενον τὸ πρῶτον ἐνταῦθα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χάριτος θεϊκῆς, ἐπλήσθης Ἰωάννη, ὁσίως καὶ ἁμέμπτως, πολιτευθεὶς ἐν κόσμῳ· διὸ ἡμᾶς χαρίτωσον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Σθένει τῷ θεϊκῷ, σαρκὸς ἐν ἀσθενείᾳ, ῥωννύμενος καθεῖλες, δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις, καὶ δόξης θείας ἔτυχες.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χάριτας δασιλῶς, ποικίλων ἰαμάτων, ὡσπερ τρυφῆς χειμάρδουν, βλυστάνει Ἰωάννη, ἡ κἀρα σου ἐκάστοτε.

Δόξα Πατρὶ. **Τριαδικόν.**

Τίμιον ἀληθῶς, καὶ εὐχρηστον εἰργάσω, Τριάς Ὑπεραγία, σκεῦος τὸν Ἰωάννην, ὡς σοὶ εὐαρεστήσαντα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Πόθῳ σου καὶ στοργῇ, ὁ θεῖος Ἰωάννης, Μοῆν ἑλαμπρὰν ἐγείρας, ἀνέθετό σου Κόρη, οἶά περ θεῖον ποίμνιον.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Μεγάλον Ἑσπερινόν

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχ· σ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἐλλάμψεις, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, κοσμικὴν κατέλιπες ἀμαυρότητα, καὶ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἐκ βρέφους μιμούμενος, τὴν οὐράνιον ζωὴν, τοῦ Προδρόμου τῆς χάριτος, οὗ τῆς κλήσεως, κοινωνὸς Ἰωάννη ἀνεδείχθης καὶ ὁμότροπος ἐν πᾶσι, δι' ἀκροτάτης ἀσκήσεως.

Ως θεμέλιον ἄσειστον, τῇ καρδίᾳ σου θέμενος, ἐκ παιδὸς τὸν ἔνθεον φόβον ὄσει, ταῖς ἀρεταῖς ναδὸν ἔμψυχον, ὡς λίθοις ἀνήγειρας, σεαυτὸν τῷ

Λυτρωτῇ, οὗ ὑπέικων ταῖς νεύσεσιν, ᾠκοδόμησας, ναοὺς πλείστους ἐν Κρήτῃ Ἰωάννη, μοναζόντων θεῖον στέφος, περιφανῶς ἐπαγόμενος.

Ως οὐράνιον ἄνθρωπον, καὶ ἐπίγειον Ἄγγελον, ὡς Χριστοῦ θεράποντα γνησιώτατον, ὡς ἀρετῶν ὑποτύπωσιν, καὶ γνώμονα ἔνθεον, καὶ κανόνα ἀκριβῆ, ἐγκρατείας καὶ πίστεως, εὐφημοῦμέν σε, Ἰωάννη Ὀσίων ὠραιότης, ἑορτάζοντες ἐν ὕμνοις, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην σου.

Ἄτερα.

ᾠχος β'. Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασι, καταστέψωμεν τὸν Ἰωάννην; τὸν ὡς ἀληθῶς χαριτώνυμον, καὶ τῇ πολιτείᾳ ἰσάγγελον, τὸν λαμπρὸν τῆς χάριτος ἀστέρᾳ· τοῦ κόσμου, τὸν ὑπερόπτην καὶ ὑπέρτερον, τοῦ Λόγου, τὸ καθαρώτατον κειμήλιον· τούτῳ γὰρ πειθαρχήσας, ἐντολῶν τῶν θεῶν, ἀνεπαίσχυντος πληρωτῆς, πανσόφως γεγένηται, διὰ βίου τελειότητος.

Ποίσις ὕμνων φθέγμασιν, εὐφημήσωμεν τὸν Ἰωάννην; τὸν τὴν Κρήτην πᾶσαν ὡς σχοίνισμα, ἀποστολικῶς διατρέξαντα, εἰς πολλῶν ὠφέλειαν καὶ λύτρον· τὴν θεῖαν, τῶν πεπτωκότων ἐπανόρθωσιν, τὴν κρήνην, τῆς πρακτικῆς ἀνακαθάρσεως· τὸν ἰδρυτὴν ναῶν πλείστων, πόθῳ οὐρανίῳ, οὓς ἐδείματο πανταχοῦ, τῆς νήσου εἰς αἰνεσιν, τοῦ λαμπρῶς αὐτὸν δοξάσαντος.

Ποίσις οἱ γηγενεῖς χεῖλεσι, προσκυνήσωμεν τὴν θεῖαν κἀραν; τὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ μάκαρος, τὴν τὰς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, ὡς πηγὴν ἀκένωτον πλουτοῦσαν, καὶ μύρα, τῶν ἰαμάτων ἀναβλύζουσαν, καὶ ῥύπους, τῶν νοσημάτων ἐκκαθαίρουσαν, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν, τοῖς θεοσεβέσιν, αἰτουμένην παρὰ Θεοῦ, τοῖς ταύτη προστρέχουσι, μετὰ φόβου τε καὶ πίστεως.

Δόξα Πατρὶ. ᾠχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ θεοειδὴς τῆς Κρήτης βλαστός, Ἰωάννης ὁ ἔνδοξος, ὡς ἑσφόρος ἐξέλαμψεν, ἐν τῷ τῆς μνήμης αὐτοῦ στερεώματι· δεῦτε οὖν, οἱ τῷ φωτὶ Κυρίου πορευόμενοι, τὴν τούτου δόξαν κατοπτεύσωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει εἴπωμεν· χαίροις ὁ ἀπὸ βρέφους ἀνατεθεὶς τῷ Θεῷ, καὶ τὴν δοθεισάν σοι χάριν, εἰς ἑκατὸν ἀυξήσας· χαίροις ὁ τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτης καὶ τῆς θρῆψαμένης σε νήσου, ἀληθῆς κοσμήτωρ· χαίροις ὁ τῶν πασχόντων πατήρ, καὶ τῶν μοναζόντων μέγα παραμύθιον. Καὶ νῦν Χριστῷ παριστάμενος, ἰκέτευε ὄσει Πάτερ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν ἀεισέβα-

στον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.**

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα, ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ· φόβῳ μὲν, διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὃ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 1 - 9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἶσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὄλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦτες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε' 15 - ζ' 3).

Δικαίοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονες· πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου

θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρίσις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ' 7 - 15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἐρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λίθην, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ, ἡ περιώνυμος Κρήτη, καὶ εὐφροσύνην οὐράνιον, περιβαλοῦ ὡς διπλοῖδα. Ἰδοῦ γὰρ ἐν σοὶ ἐβλάστησεν, Ἰωάννης ὁ χαριτώνυμος, ὡς βότρυς ἀκήρατος, τῆς ζωηφόρου ἀμπέλου, καὶ τῶν χαρίτων τὸν οἶνον, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα, διὰ παντὸς ἀναβλύζει· ὅθεν δαυιτικὴν ἀναλαβοῦσα κινύραν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἀνάγγελον ὡς Ἡσαΐας φησί, ταῖς κύκλω νήσοις βοῶσα· Ἐλθετε, πίετε καὶ ἐμπλήσθητε, ἐκ τοῦ ἀθανάτου νέκταρος, τοῦ ἐμοῦ πολιούχου, καὶ τῷ Κυρίῳ βοήσατε· Κύριε, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰρήνην ἀμετάπτωτον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος β'.

Αγγελικὴν ὑπελθῶν πολιτείαν, ἀποστολικὴν διέδραμες πορείαν, Ἰωάννη πατῆρ ἡμῶν· σὺ

γάρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον, σεαυτὸν Κυρίῳ προσήγαγες, ἐκκαθαρθεὶς ἐμμελῶς, ἐκ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· διὸ τῶν ἀκηράτων ἀγαθῶν, ἐν μεθέξει γεγονῶς, τοῖς πᾶσιν ἐβόας· δεῦτε τέκνα, φόβον Κυρίου διδάχθητε, ἵνα τὴν πηγὴν τῆς σοφίας καταλάβητε, ἐξ ἧς προέρχεται ζωὴ ἢ αἰώνιος.

Ἦχος γ'.

Ιχνηλατῶν ἐκ παιδός, τὴν τοῦ Βαπτιστοῦ βιοτήν, ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσιν, ἡρετίσω κατοικεῖν· ἐν οἷς θεοφανείας θείας ἀξιωθείς, τὸ τοῦ πλησίον συμφέρον, ὑπὲρ τὸ σὸν χριστομιμήτως ἐξεζήτησας· ὦ τῆς θερμῆς ἀγάπης! δι' ἧς θεῖναι τὴν ψυχὴν σου, ὑπὲρ τῶν σῶν φίλων προτετίμηκας. Ἄλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη μακάριε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τὸν τοῦ Πνεύματος πυρσόν, τὸν ἀειφανῶς δαδουχοῦντα, τῆς ἀληθείας τὴν αἴγλην, Ἰωάννην τὸν ὄσιον, θεοπρεπῶς τιμήσωμεν· οὗτος γὰρ ὡς τῆς χάριτος ἐπώνυμος, τῷ τοῦ Λόγου πυρὶ ἀναφθείς, τὴν μὲν φρυγανώδη ἀπάτην κατέφλεξε, τῶν δὲ πιστῶν τὰς καρδίας, πρὸς θεῖον ἔρωτα ἐθέρμανεν· ἐν αὐταῖς γὰρ τὴν τῶν ἡθῶν ἀγνότητα φυτεύσας, τῶν ἀπείρων αὐτοῦ καμάτων, τὴν πλουσίαν ἀντίδοσιν, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσατο· καὶ νῦν ταῖς Ἀγγελικαῖς συναγελάζων τάξεσιν, αἰτεῖται ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς πολιτείας σου τὸν τρόπον, Ἰωάννη ἀξιύμητε; ἢ τίς σαφῶς ἐξαριθμῆσεται, τῶν ἀπείρων σου καμάτων, τὰς θεοπρεπεῖς ἀριστείας; σὺ γὰρ ὡς ἀδάμας καρτερός, ἐν ἀσκήσει ὦφθης, μὴ καμφθεὶς τῆς φύσεως τῇ βίᾳ· ὅθεν ἐν σοὶ ἐπανεπαύσατο, Τριάς ἢ μεγαλοουργός· ἧς τὰς ἐλλάμψεις δεχόμενος, εὐαγγελικῶς ἐν Κρήτη, ὡς λύχνος ἀνέλαμψας, καθοδηγῶν, τοὺς εἰλικρινῶς σοὶ προσανέχοντα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.
Ἀνατολίου.

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρὲ, τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ ἀνακτι τῷ πάνυ· οὗ ἢ μήτηρ Ἑλένη ἀνευραμένη, κοσμοφανῆ πεποίηκε· καὶ σὲ σήμερον ἀνυσοῦντες, τῶν πιστῶν αἰ χορεῖται κραυγάζομεν· φώτισον ἡμᾶς τῇ ἐλλάμψει σου, Σταυρὲ ζωηφόρε· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ ἰσχύϊ σου, πανσέβαστε Σταυρὲ· καὶ κράτυνον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου,

ὑψούμενος πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν ἀρετῶν ὁ κανὼν, θεοχαρίτων τοῦ Πνεύματος τέμενος· τὸ ῥόδον τῆς ἀπαθείας, τὸ διαπνέον αἰεὶ, τῆς δικαιοσύνης τὴν διάδοσιν· ἡθῶν ὁ διδάσκαλος, τῆς ἀγνείας ὁ τρόφιμος, ἡ ζῶσα στήλη, ἡ τὸν νόμον τῆς χάριτος, περιφέρουσα, εἰς ψυχῶν περιποίησιν· ἡλιος ὁ πολύφωτος, ἀγάπης τὴν ἔλλαμψιν, προσεφαπλῶν ὡς ἀκτίνας, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθεύδουσι, παθῶν Ἰωάννη, καὶ φωτίζων τὰς καρδίας, τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Χαίροις ὁ τῶν Κρητῶν ἀρωγός, καὶ ἀντιλήπτωρ καὶ κοσμήτωρ καὶ πρόβολος· ὁ κτίτωρ καὶ ποδηγέτης, καὶ ἀξάρτης βοηθός, Μυριοκεφάλων Μονῆς Ὅσιε· φωνῆς γὰρ ὡς ἤκουσας, οὐρανόθεν καλούσης σε, τῇ ὁδηγίᾳ, τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ὠκοδόμησας καὶ λαμπρῶς καθιέρωσας ποιμνὴν σου τὴν περίβλεπτον, Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς ἀφθαρσίας λειμῶνα, ἀνθηφοροῦσαν ἐκάστοτε, φωτὸς Ἰωάννη, κληρονόμους καὶ μετόχους, ὡς ἄνθη εὐσομα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος...

Ωφθης ναὸς Θεοῦ εὐπρεπῆς, οἰκοδομία ἐναρέτων σου πράξεων, πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, ἀπὸ παιδὸς τῷ ζυγῷ, τοῦ Σωτῆρος κλίνας τὸν αὐχένα σου· ἐντεῦθεν ἀνήγειρας, καὶ ἐνθέως ἐκόσμησας, ναοὺς παμπόλλους, ἱερῶς θαυμαζόμενος, τῇ τῶν τρόπων σου, Θεοφόρε φαιδρότητι· ὅθεν πρὸς ἐπουράνιον, ναὸν κατεσκήνωσας, καὶ τὸν ναὸν σου ταμεῖον, τῶν ἰαμάτων ἀνέδειξας, ἐξ οὗ ἀναβλύζει, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ῥῶσις ἀέναος.

Δόξα Πατρὶ. Ἦχος πλ. δ'.

Ως τῆς δόξης ἐραστής, τῆς οὐρανόθεν Ἰωάννη, τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων ἐμφρόνως ἀπέστης· καὶ τῷ θείῳ νόμῳ, τὸ σὸν ὑποτάξας θέλημα, δι' ἄκρας ἐγκρατείας, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας· ὅθεν τῶν ἀγῶνων σου ἡ λύρα, θεοπνεύστως ἠχήσασα, τοὺς πιστοὺς διήγειρε, πρὸς κοινωνίαν ζωοποιόν, τοῦ δοξάζειν εὐσεβῶς, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, καὶ δωρούμενον διὰ σοῦ, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. *Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.*

Η φωνὴ τοῦ Προφήτου σου, Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἢ λέγουσα· ὄψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλεται, ἐν κυβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, καὶ λέγοντα· εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις, *τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.*

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Κρητῶν τὸν φωστῆρα, Ἐκκλησίας τὸ καύχημα, καὶ τῶν μοναζόντων τὴν στάθμην, Ἰωάννην τιμήσωμεν· Χριστοῦ γὰρ τὸν Σταυρὸν ἀναλαβὼν, ὡς Ἄγγελος ἐβίωσεν ἐν γῆ· διὰ τοῦτο ἐκ κινδύνων παντοδαπῶν, λυτροῦται τοὺς κραυγάζοντας· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

*Ἔτερον Ὅμοιον.
Εὐαγγέλου Ἱερέως.*

Τῆς σοφίας ἐκφάντωρ, Ἀποστόλων ὁμότροπος, Πάτερ Ἰωάννη, ἐδείχθης, καὶ ἀσκήσεως ἔσοπτρον. Φιλέρημος ὡς ξένος γεηρῶν, ἐκόσμησας ναῶν τὴν γῆν Κρητῶν· διὰ τοῦτο ὠκειώθης τοῖς οὐρανοῖς, γενόμενος ἰσάγγελος. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ δείξαντί σε ἐν παντί, μύστην τῆς χάριτος.

*Ἔτερον Ὅμοιον.
Ἐκ τῆς παλαιᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου.*

Τῆς Κρήτης τὸν γόνον, καὶ ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ναῶν παμπόλλων ἰδρυτὴν, Ἰωάννην τὸν ὄσιον, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν χαρμονικῶς· σῶζε πάντα ταῖς λιταῖς σου, τοὺς τὴν μνήμην σου τελοῦντας καὶ βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλλάτων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

*Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος α΄.* Τὸν τάφον σου.

Ως ἄστρον φωταυγές, ἀναλάμπας ἐν Κρήτη, ἐμείωσας παθῶν, τὴν πικρὰν σκοτοδίην, καὶ φῶς ἐπιγνώσεως, ἐπαφήκας μακάριε, τοῖς ποθήσασιν, τὴν ὑπερουσίον αἴγλην, τὴν σκηνώσασαν, τῇ καθαρᾷ σου καρδίᾳ, ὀσίων θησαύρισμα.

Δόξα Πατρὶ. Ὅμοιον.

Τοῖς ἴχνεσι Χριστοῦ, ἀκλινῶς ἐπιβαίνων, ἐξέκλινας σοφέ, τῆς τοῦ κόσμου ἀπάτης, καὶ Ἄγγελος ἐν σώματι, καθωράθης θεόσοφε· ὅθεν γέγονας, τῶν ἀγαθῶν κληρονόμος, ὧν ἠτοίμασεν, ὁ Ἰησοῦς Ἰωάννη, τοῖς τούτῳ λατρεύουσι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ο δοῦλός σου Σωτήρ, Ἰωάννης ὁ θεῖος, ἐπ' ὧμων ἐκ παιδός, τὸν Σταυρὸν σου βαστάσας, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωται, καὶ ἐν σοὶ Λόγε ἔζησεν· ὁ γὰρ τίμιος, καὶ ζωηφόρος Σταυρὸς σου, ταύτας δίδωσι, τὰς ἐνεργείας Οἰκτίρμον, τοῖς τοῦτον ποθήσασιν.

*Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος δ΄.* Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, ὑπεριδὼν ἀληθῶς, ψυχῆς τὴν εὐγένειαν, καταφαιδρύνεις σαφῶς, ἀσκήσεως χάρισι· σὺ γὰρ ἐν ταῖς ἐρήμοις, ὡς Ἥλιος ἀσκήσας, θείας φωτοφανείας, Ἰωάννη μετέσχε· καὶ νῦν καταλαμπρύνεις, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Δόξα Πατρὶ. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ως στῦλος πυρίμορφος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, ὑψούμενος δείκνυται, καταπυρσεύων τὴν γῆν, αὐλοῖς λαμπρότησιν, ὧν περ τῇ μετουσίᾳ, λαμπρυνθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἤσκησεν ὑπὲρ φύσιν, Ἰωάννης ὁ θεῖος, δοξάζων τὸν ἐν τούτῳ, προσπαγέντα Θεόν.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.
Ἦχος πλ. δ΄.* Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εγκρατείας τοῖς πόνοις δουλαγωγῶν, τὸ δυσήνιον σῶμα οἷα φθαρτόν, τὸν νοῦν σου ἐπτέρωσας, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, καὶ τὴν ψυχὴν σου Πάτερ, Θεῷ καθιέρωσας, πεποικιλμένην ὄλην, τοῖς θείοις σου σκάμμασιν· ὅθεν ὁ Χριστὸς σε, πρὸς οὐράνιον δόξαν, καλέσας συμμετοχόν, τῆς αὐτοῦ ὠραιότητος, Ἰωάννη σε ἔδειξεν· ὃν πάντοτε δυσώπει σοφέ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,

σπηλαίῳ ἡγείρας.

Τὸν τῆς ἡμέρας ὑπέμεινας Πάτερ καύσωνα· τοῦ θείου φίλτρου τὴν φλόγα γὰρ ἔνδον εἶχες, δι' ἧς χειμῶνος τὴν ῥύμην στερῶδῶς ἐνέγκας, ἐθάλφθης ἄνωθεν, ἐπισκοπῇ, τῆς ἀστραψάσης χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ωραιοτάτη Παρθένη ὑπὲρ κατάληψιν, τὸν ὠραιοτάτον Λόγον τίκεις ἀσπόρως, τὸν ὠραῖσαντα θεαίαις ἀγλαίαις τὸν εἰς θάνατον, γεύσει πικρᾶ, Ἄδὰμ κατολισθήσαντα.

Κανὼν δεύτερος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ωκῆσας τὸ σπήλαιον, ὡς φωτεινὸν Πάτερ θάλαμον, ἔνθα φωνῆς, θείας ἀνεδείχθης, πληρωτῆς ἀληθέστατος.

Νέκρωσιν ἐπόθησας, ζωῆς ἀλήκτου τὴν πρόξενον, καὶ μιμητῆς ὤφθης Ἰωάννη, τοῦ τὸν ὄφιν νεκρώσαντος.

Ελάμψε φῶς θεῖόν σοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους μακάριε, φωταγωγοῦν, τοὺς σοὺς πηρωθέντας, ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Υμνησε τὴν δόξαν σου, ὁ Ἰωάννης ὁ ὄσιος, ὅτε Μοῆσιν, θεῖαν σοι Παρθένη, εὐλαβῶς ἐδομήσατο.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον

Κάθισμα. Ῥηχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν ψυχὴν σου δοχεῖον, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τῶν παθῶν τῇ νεκρώσει, ἀπεργασάμενος, τῆς ἐγκρατείας φυτουργὸς θεοειδέστατος, καὶ τῆς ἀγάπης τῆς διπλῆς, λύχνος ἐφάνης φαινός, πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, διαπαντὸς καταυγάζων, τοὺς ὀρθοδόξως εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς.**

Τὸν Σταυρὸν τὸν πανάγιον προσκυνήσωμεν, ὡς ὑποπόδιον θεῖον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ· ἐκ τῶν λαγόνων γὰρ τῆς γῆς λαμπρῶς ἀνέτειλε, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν, καταφωτίζει μυστικῶς, τῶν πίστει αὐτὸν ὑψούντων, ἐν ᾧ σαρκί προσεπάγη, ὁ τῇ Θεότητι ἀπρόσιτος.

Κανὼν πρῶτος. Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νόμῳ θεῖῳ ἐπόμενος, νομοθέτης ὤφθης ἐν Κρήτῃ ἄριστος, μοναστῶν ἐφεπομένων σοι, καὶ

ἐκμιμουμένων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Υφαπτόμενος ἔρωτι, θείας ἀγαπήσεως χαριτώνυμε, σταλαγμοῖς δακρύων ἔσβεσας, τῶν παθῶν τὴν φλόγα τὴν ἀκάθεκτον.

Μοναστῶν θεῖον κάτοπτρον, καὶ ἡσυχαστῶν κανῶν ἀπλανέστατος, ὁ σὸς βίος Πάτερ γέγονεν, ἀρετῶν ἰδέαις σεμνυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Ως αὐτήκοος Δέσποινα, ὁ σὸς Ἰωάννης φωνῆς τῆς ἄνωθεν, μονὴν θεῖαν σοι ἀνέθετο, εἰς ψυχῶν Παρθένη περιποίησιν.

Κανὼν δεύτερος. Ῥεξ ὄρους κατασκίου.

Φίλος ἀληθῆς, τοῦ Λόγου ἀνεδείχθης, πᾶσαν σαρκικὴν, φιλίαν ἀπορρίψας· ὅθεν τῆς τούτου τραπέζης συνεστιάτωρ, ὡς ἡ ὑπόσχεσις γεγένησαι.

Ηρθῆς ἐμφανῶς, πρὸς ὕψος ἀπαθείας, διὰ πρακτικῆς, θεόφρον θεωρίας, καὶ ἰαμάτων ἐδέξω τὰς ἐνεργείας, ἐκ τῆς πηγῆς τῆς φωτοδοτίδος.

Μένων ἀκλινῆς, ἐν ᾧρα τοῦ χειμῶνος, πῆρῶσιν Μδεινήν, ὑπέστης τῶν ὀμμάτων, ἀλλ' ἐπιπνοία τῇ κρείττονι ἐφωτίσθης, πρὸς φωτισμὸν τῶν πειθόμενων σοι.

Ωφθῆς μιμητῆς, τῶν θεῶν Ἀποστόλων, τούτων ἐν ψυχῇ, τὸν ζῆλον περιφέρων· ὅθεν τὴν Κρήτην διέδραμες διὰ βίου, ψυχῶν ρυθμίζων τὴν καταστασιν.

Θεοτοκίον.

Ιᾶμα γενοῦ, ψυχῇ μου τῇ νοσοῦσῃ, τῇ ἐπιφορᾷ, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων, τοῦ σώματός μου τοὺς πόνους καὶ τὰς ὀδύνας, Θεογεννητορ ἐξοικίζουσα.

Καταβασία. Εἰσακήκοα Κύριε.

Κανὼν πρῶτος. Ῥδὴ ε'. Ὡ τρισμακάριστον ξύλον.

Ιδὼν τὸ ἄδυτον φέγγος, τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ νοός, ὡς Μωϋσῆς δεδόξασαι· ἐκ νυκτὸς γὰρ ἐγκρατείας ἐπορθρίας, τῷ Ἡλίῳ τῆς ζωῆς, ἐπλήσθης οὐρανοῦ φωτός, καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντάς σε.

Ωραιοθεὶς τῇ καρδίᾳ, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ θεαίαις ἀναβάσεσι, τῷ ὠραίῳ παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ τῷ βασιλεῖ, εὐάρεστος ἐφάνης σοφέ, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην τοῖς τιμῶσί σε.

Απ' ἄκρου Πάτερ, εἰς ἄκρον διαδραμῶν εὐσεβῶς, τὴν θρεψαμένην Κρήτην σε, κατεκόσμησας αὐτὴν ναοῖς πανσέπτοις, καὶ παρέστησας σαυτὸν, ἀληθείας πρακτικὸν ὁδηγόν, καὶ ὑπόδειγμα ἐναρέτου πολιτεύματος.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον τὸν νοῦν μου, τῇ τῶν παθῶν ἐμμονῇ, Θεογεννητορ ζώωσον· σὺ γὰρ ἔτεκες ζωὴν τὴν αἰώνιαν, τὴν ζώωσασαν Ἄγνη, τὴν φύσιν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, καὶ νεκρώσασαν, τὸν εἰσάξαντα τὸν θάνατον.

Κανὼν δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ως θυσίαν εὐώδη, καὶ ὁσμὴν εὐπρόσδεκτον Πάτερ προσέφερες, τῷ ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ἐκουσίως τυθέντι Θεῷ ἡμῶν, τοὺς ἀπείρους μόχθους, τῆς ἐναρέτου βιοτῆς σου, καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν θείων ἰδρώτων σου.

Ανελθὼν ἐν τῇ Ῥάξω, πρὸς ὄρη αἰώνια τὸν νοῦν σου ὑψώσας· ὅθεν ἤξιώθης, θεϊκῆς ἀληθῶς ἐπισκέψεως, καὶ ναὸν ἐγείρεις, τοῖς αὐταδέλφοις Ἱεράρχαις, Ἰωάννη Πατέρων ἀγλάϊσμα.

Νίκων ἄλλος ἐφάνης, ζήλω πυρακτούμενος τῷ θείῳ Ὅσιε, καὶ τῆς σωτηρίας, τῶν πολλῶν ἐκ ψυχῆς προμηθούμενος· σὺ γὰρ περιῆλθες, πόλεις τῆς Κρήτης καὶ χωρία, κατασπείρων τὸν λόγον τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Νὺξ παθῶν με συνέχει, ἀμαρτίας θάλασσα περιταράττει με, καὶ ποῦ καταφύγω; εἰ μὴ Κόρη τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ σου· σὺ οὖν βράβευσόν μοι, τῆς μετανοίας τὴν αἰθρίαν, πρὸς λιμένα χαρᾶς ὁδηγοῦσά με.

Καταβασία. Ὡ τρισμακάριστον ξύλον.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ στ'. Νοτίου θηρός.

Νάματα θεῖα ἀντλήσας, ἐκ φρέατος ζωῆς, τῶν θεοσδότην δωρημάτων, ἀναβλύζεις τὸ ὕδωρ, ὡς ποταμὸς λογικός· ἔνθεν ἀρδεύεις δασιλῶς, τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννη τὴν εὐπρέπειαν, καὶ καθαίρεις τοὺς ῥύπους, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καὶ τῶν σωματῶν τὰ ἔλκη, ἐκπλύνεις ἐκάστοτε.

Ηγίασέ σε ὁ Λόγος, ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, καὶ ἐν Ἁγίοις Ἰωάννη, ἀναπαυόμενος ὄντως, σὺν Πνεύματι τῷ συμφυεῖ· ἐκ γὰρ ὀνύχων ἀπαλῶν, ἀγιωσύνην ἐνεδύσω καὶ ἀπάθειαν, ἐπιρῥαίνων ἀπαύστως, ἀγιασμὸν ἀληθῆ, δι' οὗ καθαγιαζεις,

τὰς φρένας τῶν δούλων σου.

Αποῤῥαπίσας τὸν ὄφιν, φθορᾶς τὸν εὐρετὴν, δι' ἀνεנדότου ἐγκρατείας, καὶ νηστείας συντόνου, καὶ ἡσυχίας πολλῆς, τὴν ἀδιάρῥευστον τρυφήν, ὡς κληρουχίαν ἀκατάλυτον κεκλήρωσαι, ἐν ἧ' ἐδρέψω τὸ κάλλος, τοῦ ξύλου τοῦ ζωοποιοῦ, ἀπολαύων ἀμέσως, τῆς δόξης τοῦ Κτίσαντος.

Θεοτοκίον.

Γερωτάτη χορεία, τῶν θείων Προφητῶν, προδιαγράφει σε Παρθένε, ἐν συμβόλοις καὶ τύποις, οἷα Μητέρα Θεοῦ· σὺ γὰρ ἐκύησας ἡμῖν, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀνατείλαντα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων σωματωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ εὐφροσύνης τὰ πάντα, ἐνθέου πληρώσαντα.

Κανὼν δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ησού, περίβλεπτος ἀληθῶς, ἐν νήσοις γεγένηται, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου, πόθῳ ἐορτάζει, Ἰωάννη παμμακάριστε.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, διαπρεπῆς καὶ πολύφωτος, ναοὺς ἐγείρεις αὐτῷ, πανταχοῦ μακάριε, ἐν οἷς καὶ συνήθροισας, μοναστῶν ἀγέλας, ὡς ἀλείπτῃς τούτων ἔνθεος.

Τοῦ κόσμου τὴν ἀλμυρὰν, καταλιπὼν Πάτερ θάλασσαν, καὶ γλυκασμὸν τῆς ζωῆς, πηγὴν ὡς ἀθάνατον, ἐξέπιες Ὅσιε, ἰαμάτων δρόσον, ἐπομβρίζων τοῖς τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον.

Ο κόσμον τὸν ὄρατόν, καὶ τὸν ἀόρατον νεύματι, καθυποστήσας Ἄγνη, ἐκ σοῦ σεσωμάτῳται, καὶ κόσμον καινότατον, δείκνυσί σε Κόρη, τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Καταβασία. Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχνοις.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τῇ Κρήτῃ ἔλαμψας, ὡς ἑσφόρος, Ἰωάννη Ὅσιε, καταφωτίζων ἱερώς, ταῖς ἐναρέτοις σου πράξεις, τοὺς ἀδιστακτῶ ψυχῇ προσιόντάς σοι.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς χάριτος ἐμμελέστατον ὄργανον, ὡς ἐπόνυμος ταύτης καὶ σύγκληρος, ἐκ νεότητος Ἰωάννη ἀναδέδειξαι· τίς οὖν ἐγκωμιάσει τῆς οὐρανοῦ πολιτείας σου τὰς ἀναβάσεις; Σὺ γὰρ τὴν χαμαιπετῆ τῶν ῥεόντων σχέσιν ὑπεριδὼν, ἠνώθης δι' ὀλοκλή-

ρου ἀπαθείας τῷ φάσκοντι· Ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητῆς. Τούτου γοῦν μαθητῆς ἀναφανείς, πᾶσαν τὴν Κρήτην περικαλλέσι ναοῖς κατακαλλύνεις, καὶ ὡς ἀείφωτος λαμπτήρ κατα φωτίζεις, τούς ἀδιστακτῶ ψυχῇ προσιόντάς σοι.

Μηνολόγιον.

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Κύρ Ἰωάννου, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κρητῶν ἀσκητικῶς διαλάμψαντος.

Στίχοι.

Χάριτος φωτὶ ἀύγασθεις Ἰωάννη
Αἴγλην ἀγαθῶν ἐν Κρήτῃ διαυγάζεις.

Βῆ ἐς πόλοιο Ἰωάννης εἰκάδι δώματα λαμπρά.

Ἔτεροι· Εὐαγγέλου ἱερέως.

Ξένος τρυφῶν φθαρτῶν, ὦ Ἰωάννη,
ἐβίωσας ὡς ξένος ἐν τῷ κόσμῳ·
πόθῳ δ' ἀφεις τὸ ἄστατον τοῦ βίου,
τὸν Ἐστώτα εὗρες ἀεὶ ἐν πόλῳ.

Συναξάριον. Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ ἐπιλεγόμενος Ξένος ἢ Ἄι-Κύρ Γιάννης, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῆς Διαθήκης καὶ τοῦ παραπεφρασμένου βίου αὐτοῦ, ἐγεννήθη ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων εἰς τὸ παρά τὴν ἀρχαίαν πόλιν Φαιστόν εὐρισκόμενον χωρίον Σίβας, τῆς ἐπαρχίας Πυργιωτίσσης, τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου, περὶ τὸ ἔτος 970 μ.Χ..

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἠγάπησε τὸν Χριστὸν καὶ ἀφιέρωσε ἑαυτὸν εἰς τὴν μοναστικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀσκησιν, δράσας ἱεραποστολικῶς ἐν τῇ περιοχῇ τῆς γενετείρας του κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα ἐν τῇ κεντρικῇ καὶ δυτικῇ Κρήτῃ, ὅπου καθ' ὅλον τὸ μῆκος καὶ πλάτος τῆς κοπιώδους αὐτοῦ περιοδείας, ὠκοδόμησε πλῆθος ἱερῶν καθιδρυμάτων, ἐν οἷς καὶ τὴν τῶν Μυριοκεφάλων ἱεράν σταυροπηγιακὴν Μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἀντιφωνητρίας. Τὰ ἱερά ταῦτα καθιδρύματα, ἱερῶν μονῶν καὶ ναυδρίων, ἀπετέλεσαν τὰ βασικά ὄρμητήρια τῆς λαμπρᾶς τοῦ Ὅσιου ἱεραποστολικῆς διακονίας καὶ ἐθναποστολικῆς δράσεως. Τὰ πλεῖστα δὲ τούτων ἀναγράφονται καὶ περιγράφονται εἰς τε τὸ ἀρχαῖον καὶ δημῶδες κείμενον τῆς Διαθήκης αὐτοῦ.

Αὕτη δὲ ἡ καθόλου δραστηριότης τοῦ Ὅσιου ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς τότε θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς καταστάσεως τῆς Κρήτης, ὅτε, ἐπανακτηθείσης τῆς νήσου ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου τοῦ Φωκά, ἐκ τῆς τῶν Ἀράβων κυριαρχίας, ἦτις, ὡς ἦτο φυσικόν, ἐπέφερε χαλάρωσιν εἰς τὴν πίστιν, καὶ φθορὰν εἰς τούς ὑπάρχοντας ἱερούς ναοὺς καὶ στασιμότητα εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων, ὑπῆρχεν ἄμεσος ἢ ἀνάγκη στηρίξεως καὶ ἐπανευαγγελισμοῦ τῶν

κατοίκων.

Τότε, θεῖα προνοία, ἡ ἀναβλάστησις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς εἰς τὴν μεγαλόνησον ἀνετέθη εἰς δύο ἄνδρας: Νίκωνα τὸν ἐπικληθέντα *Μετανοεῖτε*, ἐκ Πόντου, καὶ Ἀθανάσιον, τὸν ἐπονομασθέντα *Ἀθωνίτην*, ἐκ Τραπεζοῦντος. Προσετέθη δέ, ὀλίγον ἀργότερον, εἰς αὐτούς καὶ ὁ ἐντόπιος Ἰωάννης ὁ Ξένος, ὅστις προσέλαβε τὴν ἐπωνυμίαν αὐτοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῶν κατοίκων τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κρήτης, ἔνθα, κυρίως, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, ἔδρασε, καὶ ἀφ' ἑτέρου καθ' ὅτι ὁ ἴδιος ὠνόμαζεν ἑαυτὸν Ξένον, ὡς βλέπομεν εἰς τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ: «...*κάγὼ ὁ εὐτελής μοναχὸς καὶ Ξένος τῇ ἐπωνυμίᾳ...*», ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς συνηθείας αὐτοῦ πορευομένου ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς βεβαιότητος τῆς πίστεως, ὅτι «*πάροιχοι*» καὶ «*παρεπίδημοι*» καὶ «*ξένοι*» ἔσμεν πάντες ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸν Ἀπόστολον (πρβλ. : Ἐβρ. 11.13, Ἐφ. 2.1 κ. ἄ.).

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων Θεοφόρων Πατέρων, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος ὀλίγον παρέμεινε ἐν τῇ νήσῳ καὶ εἶτα, ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἴδρυσεν ἐκεῖ τὴν ἱεράν Μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὁ δὲ Ἅγιος Νίκων, ὕστερον ἀπὸ ἑπταετῆ δρᾶσιν, ἐν τῇ κεντρικῇ καὶ ἀνατολικῇ Κρήτῃ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Λακωνίαν, ὅπου καὶ ἐσυνέχισεν τὴν εὐδόκιμον ἱεραποστολικὴν καὶ κοινωνικὴν αὐτοῦ διακονίαν. Μόνον δὲ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης παρέμεινε ἐν τῇ νήσῳ, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας αὐτοῦ, ἐπισυμβάσης εἰς τὴν Ἀκτῆν (Μεσόγεια) Κισσάμου, παρὰ τὴν ἀρχαίαν πόλιν Φαλάσαρνα, ἔνθα καὶ συνέταξε τὴν Διαθήκην αὐτοῦ, δι' ἧς παρεχώρει ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντα ἱερά καθιδρύματα εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τῶν Μυριοκεφάλων.

Ἐντὸς σπηλαιῶ, παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον *Καβούσι Κισσάμου* ὑπάρχει δίκλιτος παλαιὸς ναὸς, τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῶν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορταζομένων Ἀγίων Εὐσταθίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ἔνθα ἐξωτερικῶς καὶ ἐνσωματωμένος, εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ ναοῦ, εὐρίσκεται τάφος, εἰς τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐτάφη ὁ Ἄι-Κύρ Γιάννης, τούτεστιν ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ξένος. Κατὰ δὲ τὴν ἰδίαν παράδοσιν, εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφυλάσσετο ἡ τιμία κἀρα τοῦ Ὅσιου, εὐρισκομένη σήμερον εἰς τὸν ὁμώνυμον τῷ Ἅγίῳ ἱερὸν ναὸν τοῦ χωρίου Τσουρουνιανὰ Κισσάμου.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, καίτοι ἄνθρωπος τοῦ αὐστηροῦ ἀσκητικοῦ βίου, τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως καὶ τοῦ πλουσίου κτηριολογικοῦ ἔργου, συνεδύαζε τὰ χαρίσματα ταῦτα μετὰ τῆς δεούσης χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ γνώσεως. Δὲν ἦτο μόνον μεθοδικὸς καὶ πρακτικὸς, ἀλλὰ καὶ λόγιος, συγγράψας ὁμιλίαν εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον, πιθανῶς δὲ ἦτο καὶ ὕμνογράφος καὶ μεταφραστὴς ἔργων τοῦ Ἀριστοτέλους. Διὸ καὶ ἐγκωμιάζεται παρὰ τῶν ἱερῶν ὕμνογράφων: «σοφός, πάνσοφος, μέγας φωστήρ», «θεοφόρος, νουνεχὴς, ἐμπειρότατος, φιλέρημος, ἀσκητῶν κλέος, ὁσίων καύχημα, Κρήτης τὸ καύχημα» κ.λ.π. Δι' ὅλων δὲ αὐτῶν τῶν ἀρετῶν «εἰς ὕψος ἀναδραμῶν καὶ τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων

καταμαθών...», «τὴν Κρήτην ἐνέπλησε ναῶν ἁγίων» καὶ κατεκόσμησεν.

Οὕτως διανύσας τὸν βίον αὐτοῦ ὁ Ὁσιώτατος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Ξένος ἐν σοφίᾳ, ἱεραπόστολος καὶ ἐθναπόστολος μέγας γενόμενος, ὁ Ἅγιος οὗτος τῆς μεσαιωνικῆς Κρήτης, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς τὸν Κύριον, τὴν κ' (20ῆν) Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 'ακζ' (1027), ἡμέραν καθ' ἣν συνέταξε τὴν Διαθήκην αὐτοῦ, κατὰ τὴν παράδοσιν.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος. Ὁδὴ ζ'. Ἐκνοον πρόσταγμα.

Νεύματι Ὅσιε ὑπέικων θεϊκῶ, σοφῶς ἐξένευσας, ὥσπερ νουνεχῆς, τῆς προσπαθείας τῆς κοσμικῆς· τὸν γὰρ σταυρόν σου ἀναλαβόμενος, ἰχνῶν ἐπελάβου, Χριστοῦ ἐνδοξε· καὶ καθαρθεὶς τὰς ψυχικὰς αἰσθήσεις σου, ψάλλεις τῶ σὲ δοξάσαντι· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ομβροὶς δακρῦν σου παθῶν πυρκαϊάν, εἰς τέλος ἔσβεσας, καὶ ἤψας ἐν ψυχῇ, τὸ τῆς ἀγάπης αἴλλον πῦρ, δι' οὗ πταισμάτων φλέγεις τὴν ἄκανθαν, καὶ ὑπεμφαίνεις ζωῆς τὴν ἔλαμψιν, τοῖς ἐν νυκτὶ τῶν μοχθηρῶν δεινῶς καθεύδουσι, μεθ' ὧν καὶ ἀνεκραύγαζες· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σκῆνωμα ἐνθεον Τριάδος τῆς σεπτῆς, σαυτὸν ἀνέδειξας, δι' ἔργων εὐσεβῶν, καὶ θεωρίας τε πρακτικῆς· ὅθεν ἐδείμω ἐν πλείστοις μέρεσιν, εἰς θείαν αἴνεσιν ναοὺς Ὅσιε, ὀρθοδοξίας φωτοφόρον ἵνδαλμα, δεικνύμενος τοῖς ψάλλουσιν· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Γέφυρα αἴλος ἐδείχθης Μαριάμ, φρικτῶς γεννήσασα, τὸν ἐκ τῆς φθορᾶς, ἀναγαγόντα τοὺς γηγενεῖς· ὃν ἐκδυσώπει Θεομακάριστε, ἁμαρτιῶν μου πικρὰν ἄβυσσον, ἀποξηρᾶναι καὶ ὀμβρῆσαι μοι ἄφεισιν, ἵνα πιστῶς κραυγάζω σοι· ἡ πολυύμνητος, καὶ καλὴ ἐν γυναιξί, χαῖρε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Κόσμου λιπῶν τὴν εὐκληρίαν, ὑπερκόσμιον ἐδέξω κοινωνίαν, Ἰωάννη σοφέ, βοῶν σὺν Ἀσωμάτοις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λάμπων ἀκτῖσιν ἀπαθείας, παραγέγονας πρὸς Ἀπόλιν βασιλίδα, ὥσπερ στῦλος πυρός, φωτίζων

τοὺς βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εδραμες ἄπασαν τὴν Κρήτην ὡς Ἀπόστολος τοῦ σὲ ἐκλεξαμένου, ὑποθήκην ζωῆς, οἶα τρυφῆς χειμάρδου, βλυστάνων τοῖς κραυγάζουσι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ολος τῶ φέγγει τῆς ἀγάπης, ἐλλαμπόμενος, τὴν τοῦ πλησίον Πάτερ, σωτηρίαν ποθῶν, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν σου, πόνους καὶ μόχθους ἤνεγκας, διατρέχων πᾶσαν πόλιν.

Θεοτοκίον.

Στέλεχος ὄφθης ἀφθαρείας, ἐξανθήσασα ἀγεωργήτως Κόρη, τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ὁσμήν ἀθανασίας, δωρούμενον τοῖς μέλλουσι· χαῖρε Κεχαριτωμένη.

Καταβασία. Ἐκνοον πρόσταγμα.

Κανὼν πρῶτος. Ὁδὴ η'. Εὐλογεῖτε Παῖδες.

Εκ τῆς Κρήτης Πάτερ, ὥσπερ φῶς ἐπεδήμησας, πρὸς τὴν Βυζαντίδα καταλαμπρύνων, τῶ φωτοειδεῖ σου βίῳ τοὺς σὲ δεξαμένους ὡς θεῖον Ἄγγελον· σὺ γὰρ τὴν τῶν Ἀγγέλων, ὑπελθῶν πολιτείαν, δόξαν ἀγγελικὴν ἐναπεδρέψω.

Ρώσεως τὸν ὄμβρον, ὡς νεφέλη οὐράνιος, ἡ σὴ σεβασμία κἀρα ὀμβρίζει καὶ ἐπιρῶνύει Πάτερ, ψυχῶν δυνάμεις πρὸς βίον ἐνθεον, ὄνπερ διανύσαι ἐν ἀληθείᾳ, ἰκάνωσον τοὺς σὲ ὑμολογοῦντας.

Αποκλίνων Πάτερ, κοσμικῆς πάσης σχέσεως, καὶ τὴν φθειρομένην δόξαν ἐκφεύγων, ἐκ τῶν σῶν φροντιστηρίων ἀπεχώρεις ἐν ἐρήμοις σκηνοῦμενος, ἐξ ὧν φανερούμενος αὐθις ὡς ἐξ ἀδύτων, πολλοὺς καθωδήγεις πρὸς σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν θείαν στάμνον, τὴν τὸ μάννα χωρήσασαν, τὸ ζωοποιῆσαν τοὺς τεθνεῶτας, ἀνυμνοῦμεν ἐκβοῶντες, τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου φωνὴν χαρμόσυνον· χαῖρε Κεχαριτωμένη ἡ τετοκυῖα, δόξαν ἐπουράνιον τοῖς ἐπιγείοις.

Κανὼν δεύτερος. Μουσικῶν ὀργάνων.

Γνωμικῆς ῥυσθεὶς δεινοπαθείας, φυσικῆς ὑψώθης προσπαθείας καὶ γέγονας ὑπερφυοῦς, δυνάμεως ταμεῖον, τὸν Κύριον κραυγάζων, λαοὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐδία ὤφθης κατὰ Παῦλον, τοῦ Χριστοῦ καθά-
ρας Ἰωάννη, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, ψυχὴν τε
καὶ τὸ σῶμα· ὅθεν κατευφραίνεις, ἡμᾶς ταῖς ἡδυ-
πνόοις, ὁσμαῖς τῶν σῶν χαρίτων.

Ρ᾿αντισμῶ τῶν θείων σου καμάτων, τὰς ἡμῶν πι-
αίνεις διανοίας, καὶ αὐλακας τὰς ψυχικὰς, δαυ-
ϊτικῶς μεθύσκεις, τὸν Κύριον δοξάζων, τὸν δοξά-
σαντά σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Α᾿ρωμάτων δέδεικται φιάλη, ἡ σεπτὴ καὶ πάντι-
μός σου κἀρα, τῶν νόσων τὴν ἀποφορὰν, ἐλαύ-
νουσα ἀπαύστως, τῶν ὑπερυψούντων, καὶ δοξολο-
γούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας γέγονας αἰτία, ὡς τεκοῦσα Κόρη τὸν
Σωτῆρα, τὸν λύσαντα τοὺς γηγενεῖς, κατάρας
τῆς ἀρχαίας· ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν,
τὴν Κεχαριτωμένην.

Καταβασία. Εὐλογεῖτε Παῖδες.

Κανὼν πρῶτος. ᾠδὴ θ'. Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε.

Γ᾿ερῶν κατορθωμάτων τὸν δίαυλον, τετελεκῶς
ἰσοίως καὶ σοφῶς, μετέστης πρὸς Θεόν, ἀμοιβῶν
δωρεὰς εἰληφῶς Ἰωάννη, δι' ὧν καταφαιδρύνεις,
τοὺς ὑμνοῦντας τὴν θείαν πολιτείαν σου.

Μεγαλύνας τῇ ἀσκήσει σου ᾠσιε, ὃν ἐκ νεότη-
τος ἔστερξας Θεόν, ἐδείχθης προφανῶς, τῆς
ἐνθέου αὐτοῦ μεγαλωσύνης σκευὸς· διὸ ἡ Κρήτη
πᾶσα, μεγαλύνει τοὺς ἱεροὺς καμάτους σου.

Οὐρανίων ἀγαθῶν κατηξίωσαι, καὶ κληρονόμος
ἐγένου ἀληθῶς, τοῦ σὲ ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς
μονὰς φωταυγεῖς, καλέσαντος παμμάκαρ· διὸ κά-
μου τὸν ὕμνον, ἑυπαρῶν ἐκ χειλέων Πάτερ πρόσδε-
ξαι.

Θεοτοκίον.

Υψηλότατον ἐδείχθης ἀνάκτορον, καὶ φωτοφό-
ρος καθέδρα καὶ παστάς, τοῦ πάντων Λυτρω-
τοῦ, Θεοτόκε ἀγνή, ὡς Κεχαριτωμένη· διὸ κάμῃ δο-
χεῖον, θεϊκῆς ἐπιλάμπσεως ἀπέργασαι.

Κανὼν δεύτερος. Κυρίως Θεοτόκον.

Γ᾿άσεις ἀναβλύζων, πάτερ Ἰωάννη, ἀσθeneiῶν
ἔκλυτροῦσαι τοὺς κάμνοντας, καὶ εὐφροσύνης
ἐνθέου, πληροῖς τοὺς δούλους σου.

Μυρίζουσιν ὡς κρίνα, οἱ πόνοι σου παμμάκαρ,
καὶ καρδιῶν τὰς αἰσθήσεις εὐφραίνουσι, τῶν

ἐκτελούντων προφρόνως τὴν θείαν μνήμην σου.

Ολόφωτος τῷ θρόνῳ, ἐστῶς τοῦ Ζωοδότου, τὸν
σκοτασμὸν τοῦ νοός μου ἀπέλασον, καὶ πο-
νηρᾶς συνηθείας, ῥῦσαι με ᾠσιε.

Θεοτοκίον.

Υ᾿πάρχεις τῶν ἐν σκότει, ἀνατολὴ φωσφόρος, καὶ
τεθνεώτων ἀνάστασις Δέσποινα· διὸ κάμῃ ἀνα-
στήσασα, φωταγωγήσον.

Καταβασία. Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Α᾿γῶσι τῆς ἀσκήσεως, τὸ τῆς σαρκός σου φρόνη-
μα, ἐνέκρωσας Ἰωάννη, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπειρ-
γάσω, οἶκον φωτοειδέστατον, τῶν χαρισμάτων
ᾠσιε, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὧν διανέμεις τὸν
πλοῦτον, τοῖς καθαροῖς τῇ καρδίᾳ.

Ἐτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο᾿ φωτοφόρος στῦλος, ὁ ὁδηγῶν διαπαντός,
πρὸς τὴν ἀνέσπερον λῆξιν, τοὺς ἐν τῇ Κρήτῃ
εὐσεβεῖς, ὁ Ἰωάννης ὁ θεῖος, μελωδικῶς εὐφημεί-
σθω.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυ-
ρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρὸς βασι-
λέων τὸ κραταίωμα· Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα·
Σταυρὸς Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ
τραῦμα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

**Ἰσθῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι
Στιχηρὰ Προσόμοια.**

Ἦχος πλ. δ'. ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Ἰωάννη ᾠσιε, ἀνατεθεις τῷ Θεῷ, βιοτῆς
θείας ἔλλαμψιν, καὶ τρόπων χρηστότητα, θεη-
γόρως ἐπλούτησας· τὸν γὰρ σταυρὸν σου ἀναλαβό-
μενος, τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ τερπνοῖς ἐσταύρωσαι. ᾠ
τίς ἰσχύσειεν! ἐξειπεῖν ὡς ἔνεστι, τὸν ὄρμαθόν, τῶν
κατορθωμάτων σου, ἐν οἷς διέπρεψας;

Πάτερ Ἰωάννη ἔνδοξε, τῶν ἀρετῶν τῷ φωτί, ἐν
τῇ Κρήτῃ ἐξέλαμψας, ὡς φωστὴρ οὐράνιος, καὶ
πολύφωτος ἥλιος, διασκεδάζων παθῶν τὴν ζόφω-
σιν, καὶ καταυγάζων τοὺς σὲ γεραίροντας. ᾠθεν
ἐκλύτρωσαι, πολυπλόκων θλίψεων καὶ συμφορῶν,
τοὺς πανηγυρίζοντας, τὴν θείαν μνήμην σου.

Πάτερ Ἰωάννη ὄσιε, τῆς τῶν γονέων στοργῆς, τὴν ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, νουνεχῶς προέκρινας, ὡς βαθμίδα οὐράνιον, δι' ἧς ἀνήλθες πρὸς ὕψος ἀρρήτων, καὶ τοῦ Σωτῆρος τὴν ὠραιότητα, νοῦ καθαρότητι, ἱερῶς κατώπτευσας θαυμαστωθεῖς, ταῖς αὐτῆς ἐμφάσεσι, καθάπερ ἄγγελος.

Πάτερ Ἰωάννη ἐνδοξε, ὡς Σαμουὴλ ἐκ παιδός, καὶ ὁ μέγιστος Πρόδρομος, δῶρον ἱερώτατον, σεαυτὸν προσενήνοχας, τῷ ζωοδότῃ καὶ Ἀρχιποίμενι, ὡσπερ ἀρνίον τούτῳ ἐπόμενος. Ὅθεν ἐσκήνωσας, μάνδραν εἰς οὐράνιον διαπαντός, βλέπων τὴν λαμπρότητα, τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Δόξα Πατρί. Ἑχος πλ. α'.

Ἰωάννη ὄσιε, σὺ τῇ θεῖα φρονήσει κοσμηθεῖς, τοῦ Εὐαγγελίου, ἐργάτης δόκιμος ἐφάνης· τὴν ἀληθῆ γὰρ δικαιοσύνην ποθήσας, τὴν τεθλιμμένην ὁδὸν ἀκλινῶς ἐπορεύθης, τὰ ἐν κόσμῳ βδελυζάμενος· καὶ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς, χαρακτήρ γενόμενος, τῆς οὐρανίου βασιλείας, τὸ δηνάριον ἐδέξω, ἐν ἧ σὺν τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις χορεύων, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ἡ φωνὴ τῶν Προφητῶν σου, Ἡσαΐου καὶ Δαυὶδ ἐπληρώθη ὁ Θεός, ἡ λέγουσα· ἤξουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριε, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ἰδοὺ γὰρ ὁ λαός, ὃς τῆς σῆς ἀγαθῆ χάριτος πεπληρωται, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ. Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ζωοποιῶν, φύλαξον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἢ γ' καὶ στ' Ὁδῆ. Ἀπόστολον, ζῆτει τῇ ε' Δεκεμβρίου καὶ Εὐαγγελίον, τῇ ιζ' Ἰανουαρίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλουΐα.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ὁ τῆς Κρήτης θεῖος βλαστός, καὶ τοῦ Παρακλήτου, ἀκηλίδωτος θησαυρός· χαίροις Ἰωάννη, ὁ κτίτωρ καὶ προστάτης, τῆς Μυριοκεφάλων, Μονῆς ὁ ἔνθεος.

Ἀΰπασαν τὴν Κρήτην διαδραμών, πανταχοῦ ἐδείμω, τῷ Σωτῆρι θείδυς ναοῦς· σεαυτὸν γὰρ Πάτερ, ναὸν προκατειργάσω, τῆς τρισηλίου δόξης, βίου φαιδρότητι.

Χεῖράς σου τὰς θείας πρὸς τὸν Θεόν, ἔκτεινον Παμμάκαρ, εἰς πρεσβείαν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν σου μνήμην, ὄσιε Ἰωάννη, Κρητῶν ὠραΐσμα.

Ἔτερα, ἐκ τῆς παλαιᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου.

Χαίροις ὁ τῆς Κρήτης θεῖος βλαστός, καὶ τῶν μοναζόντων, ἀντιλήπτωρ τε καὶ φρουρός· χαίροις ὁ τῆς θείας, ὄσιε Ἰωάννη, μονῆς Μυριοκεφάλων, κτίτωρ γενόμενος.

Δεῦτε τὸν τῆς Κρήτης θεῖον βλαστόν, Ἰωάννην πόνθῳ, ναὸν τῆς Θεοτόκου, τῶν Μυριοκεφάλων, Ἀντιφωνητρίας.

Δίστιχον.

Χάριτος πλησον ὦ Ἰωάννη θείας
Γεράσιμον μέλπαντα σὰς ἀριστείας.

